

— Але про що вони годинами говорять? — запитав містер Злобстон, адвокат. Він промовив це майже роздратовано, ніби йшлося про якісь дурниці.

— Вони говорять про роздобудьків, — відповіла місіс Мей.

Вони стояли під захистом живоплоту, серед вологого листа, що тріпотіло на вітрі. Цього темного вогкого пообіддя світло лампи у вікні невеличкого котеджу внизу горіло дуже привітно.

— Тут можна було б влаштувати садок, — тихенько додала вона, аби тільки змінити тему розмови.

— У нашому з вами віці, — зауважив містер Злобстон, вбираючи поглядом осяйне вікно внизу, у видолинку, — мудріше саджати квіти, аніж фрукти...

— Ви так гадаєте? — перепитала місіс Мей. Вона накинула відлогу свого вільного пальта, щоб захиститися від рвучкого вітру. — Я заповім цей котедж їй.

— Кому?

— Кейт, моїй племінниці.

— Зрозуміло. — Містер Злобстон знову поглянув на освітлене вікно, за яким, як він знав, сиділа Кейт. «Дивакувата дитина», — подумав він; вона бентежила поглядом

— Зрозуміло, — сказав нічого не розуміючий містер Злобстон.

— Ми їх так називали, — повернувшись, місіс Мей чекала на стежці, поки він її наздожене. — Або радше вони самі себе так називали — бо не мали геть нічого свого. Вони роздобували навіть власні імена. Сім'ю, яку ми знали, — матір, батька та доньку, — звали Под, Хомілі та маленька Аріетті. — Коли чоловік наздогнав її, місіс Мей посміхнулась. — Чарівні імена.

— Дуже, — погодився він дещо стримано. І потім мимохить посміхнувся у відповідь.

Скільки він пам'ятав, вона завжди мала схильність до легкого піддражнювання; навіть коли він був юнаком, привабленим її чарівністю, вона бентежила його.

— Ви не змінилися, — додав містер Злобстон.

Місіс Мей одразу посерйознішала:

— Ви ж не заперечуватимете, що Фірбенк-Гол був дивним старим будинком?

— О, так, втім, не більш дивним... — він скинув оком униз, — ніж цей котедж, скажімо.

Місіс Мей засміялась.

— О, Кейт би з вами погодилась! Вона вважає його таким же дивним, як ми Фірбенк, не більше й не менше. Ви знаєте, від самого початку ми з братом відчували, що у Фірбенку, окрім людей, жили інші людські створіння.

— Але, — роздратовано зауважив містер Злобстон, — немає ніяких людських створінь, окрім людей. Це синоніми.

— Ну, тоді просто створіння. Значно менші, але достоту як люди, вони мали трохи більшу голову і довші кисті та ступні. Дуже крихітні та потаємні. Ми уявляли, що вони живуть так само, як миші, — чи то за дерев'яними панелями або плінтусами, чи то під мостинами, — і цілком залежать від того, що їм пощастить поцупити з великого будинку. Втім, це були не так крадіжки, як запасання. Загалом, вони позичали речі, в яких люди не мали потреби.

— Що саме? — поцікавився містер Злобстон. Несподівано, почувуючись йолопом, він вистрибнув перед місіс Мей, аби прибрати з її шляху гілки терну.

— О, будь-що. Їжу, певна річ, та різний корисний дріб'язок, який їм під силу було підняти: сірники, уламки олівців, голки, крихти — вони здатні будь-що перетворити на одяг, меблі чи інструменти. Це так прикро, адже вони мали сильний потяг до краси та облаштування своїх темних нірок на такі ж затишні й зручні житла, як у людей. Мій брат допомагав їм, — місіс Мей знітилася, — принаймні так він розповідав, — підсумувала вона, і усміх торкнувся її вуст.

— Зрозуміло, — повторив містер Злобстон. Він мовчав, поки вони огинали стіну котеджу, аби на них не накрапало зі стріхи. — А який стосунок до цього має Том Добринсон? — запитав він нарешті, коли місіс Мей зупинилася перед діжкою для дощової води.

Вона обернулася до нього.

— Неймовірно, авжеж? У моєму віці успадкувати цей котедж і зустріти тут Тома?

— Ну це ненадовго, він орендар, що ось-ось виїде геть.

— Я маю на увазі, — пояснила місіс Мей, — зустріти його взагалі. У дитинстві, коли вони ще були хлопчиками, друзями-нерозлийвода, він з моїм братом ходив полювати на кроликів. Але все скінчилося після великої сварки.

— О, то була сварка?

Вони стояли пліч-о-пліч біля пошарпаних негодою вхідних дверей, і, мимовіль заінтригований, містер Злобстон прибрав руку від клямки.

— Поза сумнівом, була, — підтвердила місіс Мей. — Я гадала, що ви чули про неї. Навіть поліцію залучили — пам'ятаєте Ерні Ранейкра? Усе село про це гуло. До куховарки та садівника докотилися чутки про крихітних створінь, і вони затялися викурити їх. Отож вони запросили місцевого щуролова та послали по Тома, аби він приніс